

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Impietati prælata pietas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Horat. epif. in media concione simul emisso, ad patinam hunc in medio positam, ad leporem illum, qui statim
3. lib. 3. emisso erat, in sequendum accurrisse: atque hoc illud est, quod apud Horatium legitimus:

— Venaticus ex quo

Militat in sylvis catulus.

In senes im-
pietas.

At quanto magis honorandum est ingenium Ciconiarum, eo magis damnandum est humanum genus
cum satis olim celebres civitates eo impietatis ferantur irrupisse, ut senes quicunque lexagelimum
ætatis annum exceperint, de ponte in subjectum profluentem dejicerentur; aut, si fabula est, tam
perditio fuisse quemquam ingenio, qui rem usq; adeo abominandam commentari sit ausus. Ut cum
que, fabula inde causam cepit, quod aliquando senes ejus ætatis Romæ in Senatu ad ferenda suffra-
gia non admitterentur. In Comitia vero per pontem, qui colliculos duos jungeret, transitus erat.
Festus Pom. qui vero prohiberentur eo accederet, Deponit appellarunt. Sed ut manifestas Fabulas, bona
Petius ex Si- *fornio Ca-*
pitone, *Erasf. Chil.*
cent. 5 pro-
verb. 37. certamen inire, ut inutilis, quod illi censebant, atas faceret, vietusque necessaria & juvenibus, &
adultis viris largius suppeteret, quod moris in Julide Cœ insulae urbe Menander fuisse notatus, ut
pud Stephanum legitur. Menandri vero versus qui superant, ita legi debent:

Καλὸν τὸ κῆρον νέμειον ἔτι Φαύλα,
Οὐ δωδευτὸν ζῶ καλῶς, οὐ κακῶς
Lex pulchra Cœ civitatis, Phania,
Cui leta non est vita, ne tristis sicut,
Ferro jubentur praescare incommoda.

Ultimum hoc, quæ legis sanctio est, apud Stephanum non habetur:
sed ex historia omnino subjugendum.

IMPIETATI PRÆLATA PIETAS. CAP. II.

Auctor. Sui- IN piscium Commentario, cum Hippopotami significata recensem-
das. dentur, memorabile illud Agyptiorum documentum recitavi-
Egyptiorū mus, quo illi sceptra regia in summa parte Ciconiarum capitibus insi-
documentū gnita faciebant, fluvialis Equi unguis in imum appensis: ex eo in-
memorabi- venere volentes, amplexandam, colendam, suspiciendamque esse
pietatem gratumq; animalium ingrato præferendum: impietatem
vero, cuius hieroglyphicum est Hippopotamus, pessundandam.
Amphibium enim animal hoc patrem solet de matris coitu, quem
affectionat, male multare. Id sceptri in ahenea Bembi tabula ita ha-
betur.

DE MEROPE. CAP. III.

Lib. dena- Sunt qui Meropem etiam in hoc statuant significato, cui pietatem eandem in parentes Aristoteles
tur. anim. attribuerit. Eam Aelianus omnino in Ciconiarum genere posuit, esseque in parentes ea nutriti-
candi pietate, ut eorum senium haudquam operiatur, quibus pientissimam educandi curam
impediat, sed quamprimum volare cœperit, sponte animalium ad necessaria parentibus subministra-
Merops da convertat: quapropter eam avium justissimam appellavit. Figuram ejus apud Simeonem quen-
figura. dam Antiochenum, qui multa de animalium vi medica conscripsit, ita traditam inveni. Merops autem
mali volatili peccus esse accipitrinum, ventrem albicare, tergum & apicem auro similes, genas can-
cidas, rostrum magnum, indeque non en consecutam, quod proclivis admodum sit ad contrahendam cum humano genere amicitiam. Homines enim μέροπες appellare præcipue Homericum est.
Sunt qui Gangenam eam vocent. Id vero insigne est in ejus ingenio, ut paritura huc & illuc
transmigret identidem, ut ita fallat, neque facile partus ejus comprehendi possit. Verum enim vero
divertum hoc Merops habet à Ciconia, quod cunabula in terra facit, corporis gravitate sublimem
petere prohibita, in specu itaque nidificat, sex pedum defossa altitudine: quod & de Cassita fabu-
loso perhibetur. At Ciconia nidum in altissimorum abietum verticibus ponere comperitur, quam-
vis quoniam ē loco venirent, quove se referrent Plinianis adhuc temporibus incomptū erat. Sed
quantum

